

מתכונים לחתונה מוצלחת

יש דברים שעוברים דרך הקיבה רבע עוף - מתכונים לחתונה מוצלחת, נעמי אבליוביץ' ועופר ורדי. הוצאת Lunch Box: תשע"ו.

דוד שמחון

איזה ספר מגניב. קשה אולי להסביר איזה מין ספר זה, אבל בלי ספק הוא אחד הספרים המגניבים שעברו תחת ידי בזמן האחרון. מדובר בספר שהוא גם ספר מתכונים, גם ספר סיפורים, גם ילקוט מנהגים, גם נוסטלגיה וגם ספר מעוצב למשעי עם צילומים מדליקים ואיורים מושקעים. וכל זה תחת השם המופלא 'רבע עוף'. רבע עוף היה מלך החתונות הישראליות במשך לא מעט עשורים, בתקופות מסוימות הוא הצליח לסמן עושר ואושר ולמרות ששמו כבר שונה לשמות הרבה יותר מפוצצים - הוא עדיין המנה הפשרית הפופולארית ביותר במטבח הישראלי וכנראה שגם בחתונותינו.

'רבע עוף' מספר סיפור. הוא מספר על החתונות שלנו, על ההתרגשות סביבן, על המנהגים השונים של הקהילות השונות, על ההכנות, על הטקסים השונים והאמונות התפלות והלא תפלות. את כל הסיפור הזה הוא מספר דרך האוכל. דרך מה שמוגש על שולחן החתונה. וכמה אמת יש בזה. תבדקו את עצמכם - חשבו רגע מה אכלתם היום ותגלו שדרך התפריט היומי שלכם אפשר ללמוד כמעט הכל על היום שלכם. אפשר ללמוד מה היה המצב רוח שלכם, האם הייתם בבית (לחם, ביצה, סלט) או התרוצצתם בחוץ (יום בפיתה), האם הייתם במשרד (קופסא עם שאריות משבת) או הייתם באירוע (לא יודע איך אבל תמיד יהיה שם סלמון), האם הייתם משועממים (מלא נשנושים קטנים ומיותרים) או עמוסים ומותשים (קפה שחור, קפה שחור, קפה שחור), האם הייתם עצובים (שוקולד) או מטופחים (ירקות חתוכים) - אין דבר נעלם ממך ואין

נסתר מנגד עיניך. אמור לי רק מה אכלת היום ואספר לך מי אתה. זה פשוט לא ייאמן איזה מטען רגשי, תרבותי ומעמדי יש באוכל. לא פלא שיש כל כך הרבה תוכניות בשול. איכשהו האוכל הוא החריר הצצה המוצלח ביותר כיום לנפש האדם והחברה.

אני מניח שחלקכם קוראים את הדברים ואת שיר ההלל לאוכל ומרימים גבה. ובכל זאת - העוצמה הזו של האוכל נותנת לנו גם אפשרות. אפשר להשתמש באוכל ובצורת האכילה שלנו לא רק כביטוי לנפש אלא כמנוף עבורה. כלומר - אם האוכל מבטא איזה יום יש לי, אז שינוי באוכל עצמו יכול להיות גם מה שישנה לי את היום. אתה מרגיש מוזנח ולחוץ - אל תדחוף פיתה, אלא תחתוך לעצמך סלט גדול ומושקע. תנסו את זה בבית.

אבל חוץ מאשר על אוכל, זה ספר על חתונות. חתונות הוא אחד הנושאים המדוברים. משום מה חתונות עולות לדיבור בעיקר סביב שיחות מוסר על מחירי החתונות, התנהגות בחתונות והקשיים והאתגרים שחתונות מביאות איתם. חתונות הפכו לבסיס לשיחות מוסר מצד אחד ולקטורים על הצורך להשאיר מתנה מצד שני במקום להיות נושא מרומם רוח ומרגש. ובכלל, יש משהו שאפשר להודות בו בשקט - אחרי שמתחתנים, חתונות הופכות לאירוע קצת פחות מלהיב. הדור הצעיר והרווק עוד איכשהו קצת נרגש מהעניין ומדמיין בכל חתונה את החתונה שלו אבל מי שכבר עבר את זה - עבר את זה ומגיב לחתונות בעייפות מסוימת ובביקורת. ברית מילה איכשהו, תמיד נשארת אירוע מופלא, נורא, מרגש ומיוחד. לחתונות זה פחות עובד. ולמרות שהציבור הדתי מתחתן בהמוניו ורואה בכך אירוע שמימי ולאומי בעל משמעות אדירה, עדיין על השיח סביב חתונות שורה לעיתים איזה דוק של מרירות. הדבר משפיע גם על אורחי החתונה שמתייחסים לעצמם לעיתים כקרבנות, הולכים בתחושת חובה ובחתונה עצמה עסוקים בביקורת מסעדות ואופנה ומייחלים לרגע המדויק שבו כבר מותר ללכת.

מה שמיוחד בספר הזה, שבלי הרבה רוחניות ובלי דברי תורה וקודש (שאין בו בכלל) - הוא מחזיר למוסד החתונה את הברק בעיניים. הוא מזכיר לכולנו שמדובר באירוע מרגש כל כך עד שאפשר לשבת שבוע שלם לגלגל קובה לכבודו או ליצור לקראתו מאות עוגיות מדויקות בעזרת פינצטה. ההבנה הזו חשובה מאוד קודם כל בשביל ציבורים שהחתונות בהן הפכו להיות אירוע פחות שכית. לצער הלב חתונות הפכו להיות בחלק מהמגזרים בישראל דבר לא כל כך מובן מאליו ומבחינה זו ספר שיחזיר לחתונות את העומק, הרוחב, הטעם והריח הוא יצירה חשובה.

אבל לא פחות מכך הספר חשוב גם לציבור שבו חלק ניכר מהאנשים מוזמנים לחתונות בתדירות די גבוהה. גם לדתיים חשוב להזכיר שחתונה זה רגע מרגש ומיוחד במינו. מסתבר, אגב שהתרגשות היא לעיתים עניין של בחירה. אז מי שלא מצליח להתרגש מעצם העניין מוזמן להיעזר בספר ולהכין, למשל, מגש גדול של שקדים מסוכרים, רחת לקום, לזינה, מנסמה, קליפות תפוזים מסוכרות, זלביות, זנגולה, בקלאווה, מלפוף, עוגות ועוגיות. תאספו את כל השכנים, תכינו מגש כזה לקראת החתונה הקרובה ומתישהו גם הנשמה שלכם תצטרף להתרגשות.

הספר מומלץ. הרבה יותר מרבע עוף. ספר שהוא כולו יצירה של תרבות, מסורת עמוקה, עיצוב משובח

ומתכונים מגרים. ובגלל שהוא בסופו של דבר עוסק באחד האירועים החשובים שיכולים להיות - הוא גם ספר קצת קדוש. אתם תהנו.

פשוט טעים לילדים, אביגיל מייזליק. דני ספרים: תשע"ו

בעיקרון אני אוהב שאוכל נראה כמו אוכל. אני לא צריך עיצובים מיוחדים ובטח שלא צורות. לא בעניין של אבטיח בצורת סלסלה ולא מגשי פירות לפי צבעים. אבל בספר הזה ובזמן הזה יש משהו שבכל זאת מאפשר את זה.

אנחנו בחופש הגדול. תנו לילדים להכין ארוחת ערב או עוגיות ותגלו שחצי יום עבר עליכם בכיף, בעניין, בהתרחשות חינוכית, ביצירתיות ובאפקטיביות. זה מה שהספר הזה יכול לגרום לכם לעשות. אז נכון שהם ישקיעו בדברים מיותרים כמו עיצוב של זית שייראה כמו פינגווין או ביצה כמו אפרוח (אין איזה איסור על לעג לרש? שמחה לאיד?) - ובכל זאת, אם עוברים למצב רוח של יצירה ונחת - אפשר ליהנות מזה ולפעמים זה יהיה אפילו טעים. אז למרות העיצובים מתוחכמים והקצת מצועצעים שהספר מציע - בכל זאת הוא פותח תיאבון לדמיון וליצירתיות.

כדאי לומר. זה לא ממש ספר מתכונים לילדים. ילדים לא יעשו גנאש או יבדילו בין גבינת פקורינו לפרמזן. זה לא מתחרה עם הספר 'ילדים מבשלים' הזכור לטוב בהקשר זה ואני מניח שתיאלצו לברור את המתכונים ולא כל הספר יתאים למשימה המשותפת הזו. ובכל זאת - הספר יעורר חשק לילדים להיכנס למטבח ולהשתלב. ודווקא העיצובים, הקישוטים והפיסול יכול לגייס עוד יותר את הילדים והוריהם למשימה. אז אם אתם מסוגלים לשחרר את הפחד מהמהומה ולגייס כוחות של יצירתיות - יש סיכוי שהספר הזה יעשה לכם הרבה טוב. אז הספר מומלץ. המשך חופש נעים.

צילום: יח"צ